

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: S. H. , nar. X, státní příslušnost X, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek s.r.o., Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, 130 51 Praha 3-Žižkov, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2013 č.j. CPR-133118/ČJ-2013-930310-V237,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 11.11.2013 č.j. CPR-133118/ČJ-2013-630310-V237, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPA-323957/ČJ-2013-000022 ze dne 29.8.2013 ve věci stanovení nové lhůty k vycestování v návaznosti na rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPA-45145/ČJ-2011-000022 ze dne 1.2.2013.

Žalobce v podané žalobě zrekapituloval podstatné okolnosti, z nichž vychází. Uvedl, že s ním bylo vedeno správní řízení o správním vyhoštění, které bylo ukončeno rozhodnutím správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím odvolacího správního orgánu jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena lhůta, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států EU v trvání jednoho roku. Zároveň bylo rozhodnuto o lhůtě k vycestování, přičemž posledním dnem k vycestování bylo 3.8.2013. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v požadované lhůtě neopustil území ČR, ale zároveň jeho chování vykazovalo velmi nízkou společenskou nebezpečnost, nebylo zahajováno trestní stíhání pro

podezření ze spáchání trestného činu maření úředního rozhodnutí, ani správní orgán nesáhl k žádnému donucovacímu opatření (zvláštní opatření za účelem vycestování, zajištění cizince atd.), a rozhodl se situaci řešit dle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že zahájil správní řízení o stanovení nové doby k vycestování z území členských států EU. V rámci předmětného řízení pak rozhodl dne 29.8.2013 tak, že žalobci uložil vycestovat do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolací správní orgán odvolání projednal a rozhodl dne 11.11.2013 napadeným rozhodnutím.

Žalobce v žalobních námítkách uvedl, že spatřuje primární nezákonnost rozhodnutí I. i II. instance v tom, že přehlíží povinnost zakotvenou v § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle zmíněného ustanovení zákona je správní orgán povinen v každém svém rozhodnutí, na které se vztahuje zákon o pobytu cizinců, uvést úvahu stran přiměřenosti rozhodnutí, resp. přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Zmiňované ustanovení uvádí pak, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního orgánu je pak patrné, že správní orgány zcela ignorovaly výše uvedenou povinnost a na ni rezignovaly, jelikož ani jedno z meritorních rozhodnutí tuto úvahu neuvádí. Pro úplnost žalobce uvedl, že výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž je-li správní orgán povinen zvážit zejména vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vyřadit se vším uvedeným.

Dle žalobce tedy správní orgány nezjistily skutečný stav věci a zatížily svá rozhodnutí vadou, pro kterou je lze považovat za nepřezkoumatelná. Žalobce pak ještě nad rámec uvedl, že řízení o stanovení nové doby k vycestování je ve smyslu § 101 odst. 3 správního řádu novým řízením. Odvolací správní orgán sám uvedl, že toto řízení je sice propojené s řízením o správním vyhoštění, ale nikoli procesně. Pokud tedy správní orgán vede nové řízení a to pak ukončuje meritorním rozhodnutím, které je rozhodnutím vydaným v režimu zákona o pobytu cizinců, pak se na něj vztahují veškeré standardy, které zákon požaduje, t.j. i odůvodnění přiměřenosti dopadů rozhodnutí. V této souvislosti je pak vedlejší, jakou lhůtu k vycestování správní orgán uložil, neboť i pokud by uložil maximální možnou dobu k vycestování, i tak by jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. V této souvislosti žalobce odkázal na odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu, které na str. 2 odkazuje na protokol o podání vysvětlení a protokol o výsledku žalobce, ze kterých plyne, že má žalobce silné rodinné, obchodní a soukromé zázemí na území ČR, což také odůvodňuje potřebu zohlednění nemožnosti brzkého vycestování, a to již z organizačních důvodů. Tuto skutečnost přijal i správní orgán, který žalobce při jeho nevycestování v požadované lhůtě nikterak nesankcionoval ani nevyužil krok k realizaci již vykonaného rozhodnutí o správním vyhoštění, a naopak uznal, že je žádoucí stanovit novou lhůtu k vycestování.

Žalobce v této souvislosti odkázal na analogii s institutem trestního řízení, které v případě uložení trestu vyhoštění pamatují na situaci, kdy není organizačně či technicky možné zrealizovat vyhoštění ve stanovené lhůtě, protože lze lhůtu odložit prostřednictvím žádosti o prodloužení lhůty k vycestování. V rámci správního řízení o správním vyhoštění lze

obdobnou situaci řešit v rámci předmětného řízení, t.j. v rámci řízení o stanovení nové lhůty k vycestování. Smyslem tohoto řízení pak je zohlednění všech dočasných překážek k vycestování a stanovení lhůty, v rámci které cizinec stihne vyřídit veškeré potřebné náležitosti, např. ukončení nájemního vztahu, rozprodání majetku vlastněného v ČR, připravení zázemí v domovském státě či ukončení podnikatelských aktivit a další administrativní úkony. Nově stanovená lhůta pak musí vycházet z těchto individuálních rozměrů projednávané věci, přičemž právě z tohoto důvodu zákonodárce do předmětné právní úpravy zakotvil § 174a. Pokud správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí neprovede požadovanou úvahu stran přiměřenosti rozhodnutí, tak tím dojde jak k věcné, tak i k procesní vadě, jelikož je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce tak v rámci odvolání nemůže brojit proti příliš krátké lhůtě k vycestování. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom smyslu, že ve svém odůvodnění obsahuje nezákonnou argumentaci, kdy správní orgán uvádí, že odmítá se zabývat blanketními odvolacími důvody. Za tyto blanketní odvolací důvody je považováno uvedení konkrétních ustanovení zákona, která měl nalézací správní orgán porušit. Vzhledem ke skutečnosti, že je odvolací správní orgán povinen ex lege přezkoumávat zákonnost rozhodnutí nalézacího správního orgánu, tak je povinen přezkoumávat i ty odvolací námitky, které odvolatel neuplatňuje. Pokud jsou odvolací námitky namítány blanketně, tak je správní orgán povinen buďto účastníka vyzvat k doplnění podání blanketního rázu, či napadené rozhodnutí přezkoumat v celém svém rozsahu.

Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a bylo rozhodnuto o povinnosti žalovaného přiznat mu náhradu nákladů řízení.

Žalobce zároveň navrhl, aby soud zrušil vedle rozhodnutí II. stupně i prvoinstanční rozhodnutí.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a konstatoval, že novým řízením ve smyslu ust. § 101 písm. c) správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, není znovu přezkoumáváno meritorní rozhodnutí ani není znovu rozhodováno o správním vyhoštění cizince. Z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že novým rozhodnutím měla být z vážných důvodů pouze dodatečně stanovena lhůta ke splnění povinnosti – doba k vycestování. Pouze v uvedeném rozsahu tedy bylo možno novým rozhodnutím zasáhnout do rozhodnutí původního. Z obsahu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců pak je zřejmé, že dle něj se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. V řízení o správním vyhoštění jsou dopady rozhodnutí zohledňovány ve dvou rovinách primárně při posuzování aplikovatelnosti ust. § 119a odst. 2 tohoto zákona, tedy skutečnosti, zda lze rozhodnutí o správním vyhoštění (s ohledem na jeho důsledky promítající se do soukromého a rodinného života cizince) vůbec vydat a při stanovování délky doby, na kterou je cizinci správní vyhoštění ukládáno. Dobu k vycestování, která byla aktuálním řízením dle ust. § 101 písm. c) správního řádu dodatečně upravována, pak nemůže přiměřenost dopadů rozhodnutí jakkoli ovlivnit a v řízení o vydání nového rozhodnutí tedy dle žalovaného nemůže být přiměřenost rozhodnutí jako celku znovu posuzována. Nastíněným postupem by totiž došlo k vybočení z mezí institutu ust. § 101 písm. c) správního řádu, které se vztahuje pouze k výroku, jímž byla cizinci uložena povinnost – doba k vycestování z území ČR.

K další námitce, t.j. námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť se odmítl zabývat blanketními odvolacími důvody, žalovaný uvedl, má-li jít o blanketní námitky porušením ust. §§ 2, 3, 33 a 36 odst. 3 správního řádu, musí žalovaný takový charakter námitky označit jako nepřipustný, neboť zcela schází jejich obsahové vymezení. Žalovaný k této námitce mimo jiné uvedl, že k blanketně uplatněným námitkám při svém postupu vycházel z analogie s ust. §

71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), přičemž uvedeným tématem se již zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále NSS). Žalovaný současně upřesnil, že v projednávaném případě nejde o blanketní podání, jehož vadu by bylo nutno odstraňovat z důvodu potřeby uvedení do souladu s požadavky ust. § 37 odst. 2 správního řádu, ale pouze o část námitek, které byly uplatněny pouze blanketně výčtem zákonných ustanovení. Žalovaný poukázal na to, že nelze akceptovat uvedení toliko výčtu jednotlivých ustanovení zákona či typovou charakteristiku určitých obvyklých nezákonností neboť z nich není zřejmé, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným se měl správní orgán vůči žalobci dopustit. Z uvedeného hodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí i z následující argumentace žalovaného k jednotlivě uplatněným námitkám je zřejmé, že soulad vedeného řízení či napadeného rozhodnutí s některými z uvedených zákonných ustanovení již zkoumán byl, nad rámec konkrétních námitek však žalovaný argumentovat nehodlal. Pokud by takový způsob napadání správního rozhodnutí byl bez dalšího akceptován, mohlo by také být namítáno porušení všech ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců či jiných právních předpisů, přičemž správní orgány by byly povinny podávat kompletní výklad napadených zákonů. Uvedený postup žalovaný považuje za nemožný. S ohledem na uvedené navrhl, aby byla žalobní námitka posouzena jako neopodstatněná.

Žalovaný z důvodů shora uvedených navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl při jednání na žádost žalobce. Žalobce byl řádně předvolán prostřednictvím právního zástupce. K jednání se však nedostavil, neboť dle sdělení právního zástupce byl předchozího dne zajištěn.

Soud neshledal důvod pro odročení jednání, neboť jednání bylo již jednou na žádost právního zástupce žalobce odročeno. Žalobcovy zájmy pak byly při jednání hájeny jeho právním zástupcem, který se k jednání dostavil.

Městský soud v Praze při posouzení této věci vyšel z obsahu správního spisu. Zjistil, že dne 29.8.2013 bylo zahájeno správní řízení podle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v němž bylo rozhodováno o stanovení nové lhůty k vycestování žalobce. K tomuto kroku přistoupil správní orgán I. stupně z toho důvodu, že dne 27.8.2013 byl žalobce kontrolován Policií ČR, Krajským ředitelstvím hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie. Při této kontrole neprokázal svou totožnost. Uvedl jen své jméno, datum narození a státní příslušnost. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že na území ČR nemá povolen pobyt a je veden v evidenci nežádoucích osob od 24.4.2013 do 25.5.2014. Bylo zjištěno, že mu bylo dne 1.2.2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění pod č.j. KRPA-45145/ČJ-2011-000022 na dobu jednoho roku. Zároveň byla stanovena lhůta k vycestování do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto Ředitelstvím služby cizinecké policie Praha dne 22.4.2013 pod č.j. CPR-3354/ČJ-2013-930310-V237 a odvolání bylo zamítnuto. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.4.2013. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který rozsudkem č.j. 4A 32/2013-51 ze dne 11.6.2013 žalobu zamítl. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.7.2013. Doba k vycestování stanovená uvedeným rozhodnutím o správním

vyhoštění žalobci skončila 3.8.2013. Od tohoto dne pobýval žalobce na území bez platného oprávnění k pobytu. Z uvedeného důvodu byl pak žalobce zajištěn a bylo rozhodováno o stanovení nové lhůty k vycestování.

Z protokolu o podání vysvětlení, který byl se žalobcem sepsán dne 29.8.2013, soud zjistil, že žalobce o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění věděl. Žalobce uvedl, že je v řízení o správním vyhoštění zastupován zmocněným zástupcem a nevěděl, že bylo proti tomuto rozhodnutí podáno odvolání a následně žaloba. Nevěděl, že rozhodnutí o zamítnutí žaloby nabylo právní moci dne 4.7.2013. Rovněž uvedl, že nevěděl, že mu uplynula lhůta 30 dnů k vycestování. Žalobce také uvedl, že má v ČR přítelkyni a syna a fungující firmu Arakel Invest s.r.o., jejímž je majitelem. Má prostředky k dalšímu pobytu i k případnému vycestování. Sám uvedl, že nehodlá na území ČR pobývat v rozporu s právními předpisy.

Žalobce po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí neměl žádné připomínky k těmto podkladům.

Správní orgán I. stupně pak rozhodl dne 29.8.2013 a stanovil podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování žalobce z území členských států EU do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí v návaznosti na rozhodnutí vydané Policií ČR, odborem cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 1.2.2013 č.j. KRPA-45145/ČJ-2011-000022, které nabylo právní moci dne 4.7.2013. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, trvající jeden rok.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V tomto odvolání žalobce namítal porušení ust. § 2, § 3, § 33 a § 36 odst. 3 správního řádu. Poukazoval na to, že rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na rozhodnutí správního orgánu ze dne 1.2.2013, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. V rámci tohoto správního řízení byl žalobce zastoupen na základě plné moci právním zástupcem Mgr. Petrem Václavkem, advokátem. Žalobce správnímu orgánu vytýkal, že o úkonu 29.8.2013 nebyl jeho právní zástupce vyrozuměn. Nebyl rovněž vyrozuměn o tom, že je účastníku řízení dána možnost seznámit se se spisovým materiálem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce uvedl, že je přesvědčen o tom, že rozhodnutí, i když je označeno jiným č.j., je rozhodnutím vydaným v rámci téhož správního řízení, a proto měl být o všech úkonech prováděných s účastníkem jeho právní zástupce vyrozuměn.

Žalovaný pak o odvolání rozhodl dne 11.11.2013 napadeným rozhodnutím. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí i průběh správního řízení vedeného nalézacím správním orgánem v rozsahu, jaký mu ukládá správní řád. V odůvodnění rovněž poukázal na to, že námitky uvedené pouze s odkazem na ustanovení paragrafů správního řádu považuje za nepřipustné, neboť schází jejich obsahové vymezení. K námitce týkající se existence právního zastoupení žalobce v předchozím řízení žalovaný uvedl, že je pravdou, že žalobce byl v předchozím řízení o správním vyhoštění zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem na základě tzv. plné moci generální, která je akceptovatelná v řízení, v němž byla předložena. Nejedná se o plnou moc blanketní s úředně ověřeným podpisem zmocnitele, která by mohla být považována za platnou i pro řízení budoucí. Žalovaný dovedl z díkce ust. § 101 správního řádu nebo z díkce § 2 správního řádu, že je zřejmé, že jde o zcela samostatná řízení a k zastoupení je potřeba nového zmocnění. Žalobce pak po poučení svého práva nechat se zastupovat využil až dne 28.8.2013, kdy předložil plnou moc datovanou 15.12.2012.

Proti rozhodnutí o odvolání pak podal žalobce žalobu. Námitky, které v ní proti tomuto rozhodnutí vznesl, byly již shora uvedeny.

Městský soud v Praze pak věc posoudil takto:

Podle ust. § 101 písm. c) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, jestliže nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popř. po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.

V přezkoumávaném případě zahájil správní orgán I. stupně řízení podle tohoto ustanovení ve věci stanovení nové doby pro vycestování žalobce na základě již pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. V tomto novém řízení bylo proto rozhodováno pouze o stanovení nové doby pro vycestování z území členských států EU, neboť původně stanovená doba k vycestování již marně uplynula. Bylo rozhodováno pouze podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se doba k vycestování z území stanoví v rozmezí 7 – 60 dnů.

Soud s ohledem na tato ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců dospěl k závěru, že námitka, kterou žalobce proti vydání tohoto rozhodnutí i rozhodnutí vydanému v odvolacím řízení, které toto rozhodnutí potvrdilo, je nedůvodná. Žalobce tvrdil, že se správní orgán v rámci nového řízení zahájeného podle § 101 písm. c) správního řádu, měl znovu zabývat otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

Přiměřenost dopadu rozhodnutí na žalobce s ohledem na v tomto ustanovení uvedené faktory byla posouzena již při vydání rozhodnutí o žalobcově správním vyhoštění. Uvedené faktory, jako je např. závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, jsou skutečnosti, které je třeba zvažovat při posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do žalobcova soukromého nebo rodinného života. V nyní zahájeném řízení podle správního řádu pouze ve věci stanovení doby ke splnění již pravomocného správního vyhoštění, není třeba tato kritéria hodnotit. V tomto případě je možno vycházet pouze z ust. § 118, kde je stanoveno, v jakém rozmezí lze stanovit dobu k vycestování z území. Vydané rozhodnutí respektuje toto rozmezí a stanovuje dobu 30 dnů, která byla již stanovena v tomto rozsahu i v původně vydaném rozhodnutí. Pokud je v žalobě namítáno, že v takto krátké lhůtě není možno za určitých skutečností, kdy např. by žalobce cestoval jiným způsobem než letecky, realizovat vycestování, poukazuje soud na to, že stanovená doba pro vycestování je přiměřeně dlouhá a je pak na cizinci, aby této době přizpůsobil způsob, jakým z území vycestuje.

Soud neshledal námitku vztahující se k tomuto výroku důvodnou. Správní orgán I. stupně i žalovaný vycházel z pravomocného rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a za této situace pouze posuzovali a rozhodovali o době pro žalobcovo vycestování.

Postupovali dle názoru soudu na základě správně zjištěného skutkového stavu věci a v souladu se zákonem.

Námítka, která směřovala k odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se zmínil správní orgán o tom, že odmítá se zabývat blanketními odvolacími důvody, poukazuje soud na vyjádření žalovaného, v němž žalovaný odůvodnil svůj postup. Je nepochybné, že se takto vyjádřil k části žaloby, v níž bylo pouze zmíněno porušení několika ustanovení správního řádu, aniž by bylo odkázáno na konkretizaci tohoto porušení. Žalovaný poukázal na to, že za této situace nemůže předjímat, o jaká porušení se dle názoru žalobce mělo jednat. Soud v této souvislosti rovněž odkazuje na stanovisko NSS, který se již posouzením takto obecně uvedených námitek zabýval. Soud souhlasí s názorem žalovaného, který označil takový charakter námitek za nepřipustný.

Žalovaný ve vyjádření poukázal i na to, že odvolání nebylo pouze blanketního charakteru, ale byly v něm rozvedeny i další námítky s konkretizací, která byla pak předmětem přezkoumání odvolacím orgánem. Soud nepovažuje námitku, kterou žalobce vznesl proti odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části, která se týkala blanketní části podaného odvolání, za důvodnou.

Soud neshledal, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval skutečnostmi, které byly v odvolání namítány a konkretizovány. Rovněž tak není nepřezkoumatelné ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť žalobcem vytýkané neposouzení otázky přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců soud rovněž neshledal důvodným, jak je shora uvedeno.

Na základě shora uvedených skutečností proto soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 21. ledna 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně